

АНКЕТА

(въпроси към български поети, третиращи антични мотиви)

Поли Муканова

В какви моменти се обръщате към античната тематика и има ли конкретни поводи за този творчески интерес?

Отговорът може да е излишно пространен, но бих дала като основен мотив – търсенето на сюжети и теми от античната литература и култура.

Кои са античните теми и/или образи, които ви привличат и с какво?

Литературата е висшата проекция на митологичните архетипи. Литературата е безкрайното внедряване на античната парадигма в културния опит.

Имате ли определена целева група, към която адресирате творбите си, и как се вписва в подобно адресиране античната тематика? Очаквате ли, че читатели, които нямат знания за античността, биха разбрали творбите, в които тя присъства, и как виждате отговора на съвременния читател на античната сюжетика?

Сетивност към философската поезия е имплицитното „изискване“, стоящо пред т.нар. публика.

Да, вечните сюжети са винаги „разбираеми“. Такава е презумпцията.

Вашата творческа работна практика включва ли запознаване с антични ресурси?

Да.

Ако да, то какви са пътищата, по които достигате до античните първообрази (текстове на оригиналните езици, преводи, коментари, чуждо творчество, реципиращо античната тематика, критическа класическа и/или литературна рецепция, изкуства)?

Използвам изброените типове първообрази на антични модели – преводи, коментари, чуждо творчество, реципиращо античната тематика, изкуствата, които възплъщават античните модели.

Как се отнасяте към творчеството на чуждестранни или български поети, които по някакъв начин преработват античните текстове? Някой от тях оказал ли е по-специално влияние върху вас?

Кирил Мерджански мога да посоча като името, което в най-силна степен проявява връзката с античното в своята поезия. Така виждам и свършената следа, на която съвременното слово може да отстои. Перфектната симбиоза.

Какви други теми (различни от античните) ви занимават като творец? Какво е мястото на античните мотиви в цялостния ви творчески поглед и възприемане на света, как се свързват античното и модерното, античното и българското или античното и личното?

Postantique е стихотворение като пример за моя прочит на античното, без което постмодерното е вял преход. Скрил манифест, постановяващ античното като първата проява на културния модел, който и днес неспирно експлицираме в изкуството (в най-общ план).

Как вие лично възприемате античните текстове – като извор на творческо вдъхновение, като извор на универсални и непреходни ценности, които постоянно биват претворявани от традицията, като инструмент за една общочовешка (европейска) свързаност и съхранение на обща културна памет, като модели за разбиране на света, които са валидни и днес?

Валидността на митотворчеството няма нужда от верификация, защото културната памет е продукт на античния модел.